

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

(א)

<p>The unique aspect of the fifteenth of Shevat is that Tachanun is not recited on this day, nor at Mincha the day before, as it is "the New Year for the tree," as stated in the Mishnah: "On the first of Shevat is the New Year for the tree according to Beit Shammai; Beit Hillel says it is on the fifteenth," and the halacha follows Beit Hillel.</p>	<p>א. ענינו המיוחד של חמשה עשר בשבט – שאין אומרים בו תחנון, וגם לא במנחה שלפניו – שהוא ראש השנה לאילן, כדאיתא במשנה: "באחד בשבט ראש השנה לאילן כדברי בית שמאי, בית הלל אומרים בחמשה עשר בו", והלכה כבית הלל.</p>
<p>Therefore, the custom of Israel is to eat various fruits on this day, especially those with which the Land of Israel is praised, as they emphasize the aspect of the "New Year for the tree" in a halachic sense—regarding ma'aser (tithes).</p>	<p>ולכן מנהג ישראל לאכל ביום זה מיני פרות, ובפרט פרות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, שבה מדגש ענינו של "ראש השנה לאילן" "לדינא – לענין מעשר".</p>
<p>It is necessary to explain the significance of this day in the service of Israel—just as all matters of Torah derive from the term "hora'ah" (instruction), meaning learning and guidance in a person's service, "I was created to serve my Creator." This applies, first and foremost, regarding this specific day itself, but even more so—and primarily—since it is a "New Year," one must extend its influence throughout the entire year (until the following "New Year for the tree," at which time an even greater renewal will occur, an elevation that rises higher and higher).</p>	<p>ויש לבאר ענינו של היום בעבודתם של ישראל – כבכל עניני התורה מלשון הוראה, למוד והוראה בעבודת האדם, "אני נבראתי לשמש את קוני" – ללל לראש בנזגע ליום זה עצמו, ועוד ועקר, להיותו "ראש השנה", יש להמשיכו על ובכל השנה כלה (עד לראש השנה לאילן בשנה שלאחר־זה, שאז יתוסף חדוש נעלה יותר, עליה למעלה מעליה).</p>

(ב)

<p>Introduction:</p>	<p>ובהקדמה</p>
<p>"Tree" is associated with the Jewish people, as it is written: "For man" (which primarily refers to the Jewish people, "You are called 'man'"), "is a tree of the field."</p>	<p>אילן – קשור עם בני־ישראל, כמו־ שכתוב: "כי האדם (שקאי בעקר על בני־ישראל, "אתם", "קרויין אדם") עץ השדה",</p>
<p>More specifically, the trees (of the Land of Israel, and among them specifically the trees) for which the Land of Israel is praised. Their connection to the Land of Israel is a result of the fact that they first exist within Israel itself.</p>	<p>ובפרט האילנות (שבארץ ישראל, וביניהם גופא האילנות) שנשתבחה בהם ארץ ישראל, ששיכותם לארץ ישראל היא כתוצאה מזה שישנם תחלה בישראל עצמם.</p>

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

This becomes even clearer based on the known concept that the Jewish people are called by the name "land," as it is written: "You shall be a desirable land,"	וַיִּמָּתֶק יוֹתֵר – עַל-פִּי הַיָּדוּעַ שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם "אֶרֶץ", כְּמוֹ-שִׁפְתוֹב "כִּי תִהְיֶה אֶתֶם אֶרֶץ חֶפֶץ",
and as our Sages said: "Why is it called 'land'? Because it desired to fulfill the will of its Creator," "desired" in the sense of will, and also in the sense of running,	וְכַמָּאֵר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל "לָמָּה נִקְרָא שְׁמָהּ אֶרֶץ? שֶׁרָצְתָה לַעֲשׂוֹת רָצוֹן קוֹנָה", "רָצְתָה" מִלְשׁוֹן רָצוֹן, וְגַם מִלְשׁוֹן מְרוּצָה,
which primarily applies to the "desirable land" of Israel, as each and every Jew inherently wants to fulfill all the commandments,	שֶׁעֵינָן זֶה שִׁיָּה בְּעֵקֶר בְּ"אֶרֶץ חֶפֶץ" דִּישְׂרָאֵל, שְׁכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל רוֹצֶה הוּא לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת,
and even rushes (with the greatest enthusiasm) to perform a mitzvah.	וְעַד שֶׁרָץ (בְּזִרְזוּת הַכִּי גְדוֹלָה) לַמִּצְוָה,
Through them, this quality is also drawn down and expressed in the Land of Israel itself. From this, it is understood that all the specific matters found in the Land of Israel exist first within the Jewish people.	וְעַל יָדָם נִמְשָׁךְ וְנִעֲשֶׂה גַם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּמִזֶּה מוֹבֵן שְׁכָל פְּרָטִי הָעֵינִינִים שֶׁבְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יִשְׁגֹּם תַּחֲלָה בִּישְׂרָאֵל.
Accordingly, we can explain the significance of the Seven Species with which the Land of Israel is praised: "A land of wheat, barley, grapevine, fig, and pomegranate; a land of olive oil and honey"	וּבִהְתָּאֵם לָכֵן יֵשׁ לִבְאֵר תּוֹכָן הָעֵינִין דְּשִׁבְעַת הַמִּינִים שֶׁנִּשְׁתַּבַּח בָּהֶם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: "אֶרֶץ חִטָּה וְשִׁעוֹרָה וְגֶפֶן וְתֵאנָה וְרִמּוֹן, אֶרֶץ זֵית וְשֶׁמֶן וְדִבְשׁ".
It is known that the Seven Species correspond to the seven attributes (middot), the seven branches of the golden Menorah, which represent Knesset Yisrael (the collective soul of Israel) that is divided into seven types,	כִּידוּעַ שֶׁשִּׁבְעַת הַמִּינִים הֵם כְּנֶגֶד שִׁבְעַת הַמִּדּוֹת, שִׁבְעַת הַקָּנִיִּים דְּמִנּוֹרַת זָהָב כְּלָה, שְׁקָאֵי עַל כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּחְלָקַת לְשִׁבְעָה סוּגִים,
seven modes of serving God. All these details exist within every single Jew—men, women, and children.	שִׁבְעָה אִפְּסִים בְּעִבּוּדַת ה', שְׁכָל פְּרָטִי עֵינִינִים אִלוֹ יִשְׁגֹּם בְּכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטַּף.

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

And even though the "New Year for the Tree" applies only to five of them—two of the species from the second "land," "a land of olive oil and honey," and only three species from the first "land," "a land of wheat, barley, grapevine, fig, and pomegranate" (whereas wheat and barley are not trees, and their New Year is not on the fifteenth of Shevat but on the first of Tishrei, which is the New Year for tithing grains, legumes, and vegetables)—	ואף שראש השנה לאילן שיה רק לחמשה מהם – ב' המינים ד"ארץ" הב', "ארץ זית שמן ודבש", ורק ג' מינים מ"ארץ" הא', "ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון", מה שאין כן חטה ושעורה שאינם אילנות (וראש השנה שלהם אינו בחמשה עשר בשבט, אלא באחד בתשרי, שהוא ראש השנה למעשרות תבואה קטניות – ("וירקות
nevertheless, since the verse places "wheat and barley" before "grapevine, fig, and pomegranate, olive oil, and honey," and "whatever is mentioned first in this verse is given precedence in blessing," they should also be prioritized in study and instruction in man's service.	מכל מקום, כיון שהכתוב מקדים "חטה ושעורה" ל"גפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש", וכל המקדים בפסוק זה מקדים לברכה, יש להקדימם גם בהלמוד והוראה בעבודת האדם.
Moreover, the study and instruction should precede them with the word "land," which appears at the beginning of the verse, since it is the source from which all forms of growth emerge—both grain (wheat and barley) and fruit-bearing trees (grapevine, fig, pomegranate, olive oil, and honey).	ולא עוד אלא שיש להקדים לפנייהם הלמוד והוראה מתבת "ארץ" שבהתחלת הכתוב, שהיא המקור שממנה באים כל עניני צמיחה, הן תבואה (חטה ושעורה), והן פרות האילן (גפן ותאנה ורמון זית שמן ודבש).
Even though the place where trees grow is in the "garden," which is higher than the "field" (where grain grows), nonetheless, the "garden" is still part of the "land" (and is actually a superior aspect of the land), as will be explained further.	דאף שמקום צמיחת האילנות הוא ב"גן" שלמעלה משדה (מקום צמיחת התבואה) שב"ארץ" סתם, הרי, גם ה"גן" הוא חלק מה"ארץ" (דברא נעלית יותר ב"ארץ"), כדלקמן.

(ג)

"Land"	"ארץ"
It is written, "A land from which bread emerges" (Tehillim 104:14 -which includes all types of food, including fruits of the tree)—but only after and through the labor and toil of man, beginning with plowing and sowing.	כתיב "ארץ ממנה יצא לחם" (שכולל כל עניני מאכל, גם פרות האילן) – לאחר ועלי ידי עבודת ויגיעת האדם, החל מחרישה וזריעה,
In the words of the Mishnah: "The one who sows and the one who plows." (Pesachim 40a) This refers	ובלשון המשנה "היורע והחורש", בארץ ישראל קאי דזרעי ברישא והדר כרבי, [[שדורעים תחלה ולאחר מכן חורשים

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

specifically to the Land of Israel, where they first sow and only afterward plow.	
This is because the land is hard and cannot cover the seeds without a second plowing.	שקשה היא ואין יכל לכסות (הזריעה) בלא "חרישה",
That is, in addition to the initial plowing before sowing (which is common in all lands), the hard land requires an additional plowing after sowing. Similarly, this applies to other labor processes necessary for preparing bread.	הינו, שנוסף על החרישה שלפני הזריעה (בכל ארץ), יש גם (בארץ קשה) חרישה שלאחרי הזריעה, ועל־דרך־זה שאר המלאכות דסדורא "דפת".
The parallel to this in man's service of his Creator is that the beginning of spiritual work is "plowing"—having a broken and humble heart.	ודגמתו בעבודת האדם לקונו – שהתחלה העבודה היא בבחינת חרישה להיות לב נשבר, ונדכה,
As it is written: "A broken and contrite heart, God will not despise." (Tehillim 51:19) Through this, the sowing and the growth will follow.	כמו־שכתוב "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה", ועל־ידי זה תהיה הזריעה והצמיחה.
Additionally, regarding "plowing" in man's service, the Baal Shem Tov taught on the verse "You shall be a desirable land" (Malachi 3:12) that the Jewish people are compared to land in which precious stones and pearls are hidden.	ויש להוסיף בנוגע לענין החרישה בעבודת האדם - על־כי תורת הבעל־שם־טוב על הפסוק "כי תהיו אתם ארץ חפץ", שבני־ישראל נמשלו לארץ שטמונים בה אבנים טובות ומרגליות,
However, these treasures require searching—and even searching after searching—because they are found in specific places within the land.	אלא שיש צרך לחפש אותם, ועד לחפוש אחר חפוש (כיון שנמצאים במקומות מיוחדים (בארץ),
One must dig deep into the earth, for in most places they are not found on the surface but rather deep underground.	ויש צרך בחפירה בעמק הארץ כיון שברב המקומות אינם על פני הארץ, אלא בעמק (הארץ)
This corresponds to the work of "plowing," which requires even greater toil.	שדגמתי עבודת החרישה, אלא שיש צרך ביגיעה גדולה יותר.

(ד)

And in a broader sense – included in man's service in the "land" are all the aspects through which the work is performed in the descent of the soul below (in the "land"), which encompass all 39 labors, "the one who sows and the one who plows... forty minus one."	ד. ובכללות יותר – נכללים בעבודת האדם ב"ארץ" כל הענינים שבהם נעשית העבודה בירידת הנשמה למטה (ב"ארץ"), שהם כל ל"ט מלאכות, "היורע והחורש... ארבעים חסר אחת".
--	---

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

The phrase "forty minus one" (and not simply "thirty-nine") is similar to the verse "You made him lack but little from God." (Tehillim 8:6)	הלשון "ארבעים חסר אחת" (ולא שלושים ותשעה) הוא על-דרך מה-שכתוב "ותחסרהו מעט מאלקים".
As our Sages stated: "Fifty gates of understanding were created in the world; all were given to Moshe except one, as it is said, 'You made him lack but little from God.'"	כמאמר רבותינו ז"ל "חמשים שערי בינה נבראו בעולם, כלם נתנו למשה חסר אחת, ["]שנאמר 'ותחסרהו מעט מאלקים".
In addition to the fact that this "lack" from God is only "a little,"—"one missing"—even this lack is a specific act of the Holy One, Blessed be He ("You made him lack").	שנוסף לכך שהחסרון מאלקים אינו אלא "מעט" בלבד, "חסר אחת", הרי, גם חסרון זה הוא פעולה מיחדת של הקדוש-ברוך-הוא ("")("ותחסרהו").
Before this act, there was no deficiency, for every Jew is in a state of divinity, as it is written: "I said, you are divine beings." (Tehillim 82:6)	ולפני פעולה זו לא היה חסרון, כיון שכל-אחד ואחד מישראל הוא בבחינת "אלקים", "כמו-שכתוב "אני אמרתי אלקים אתם".
Furthermore, since "Hashem and Elokim are a sun and a shield" (Tehillim 84:12)—the name Elokim serves as a shield and vessel for the name of Hashem,	ויתרה מזה, כיון ש"שמש ומגן ה' אלקים", "ששם "אלקים" הוא מגן ונרתק לשם "ה".
it follows that each and every Jew is also in the aspect of the name Havayah, as it is written: "For the portion of Hashem is His people."	נמצא, שכל-אחד ואחד מישראל הוא גם בבחינת שם "ה", וכמו שכתוב "כי חלק ה' עמו".
However, in his descent below into the "land," this lack arises ("You made him lack but little from God").	אלא שבירידתו למטה ב"ארץ" נעשה אצלו ("חסרון זה")("ותחסרהו מעט מאלקים").
This lack, caused by descending below to engage in all aspects of labor within the service of the "land" ("forty minus one"), is ultimately for the sake of ascent.	וחסרון זה ("ותחסרהו מעט מאלקים") שבירידה למטה לעסק בכל פרטי המלאכות שבעבודת ה"ארץ" ("ארבעים חסר אחת") הוא לצורך עליה.
(As is known, the rule that every descent is for the purpose of an ascent to a state even higher than before the descent.)	כידוע הכלל שכל ירידה היא לצורך עליה (למעמד ומצב נעלה יותר מכמו לפני הירידה).
Through this, the "missing one" (forty) is completed,	("שנשלם החסר "אחת")("ארבעים"),
until there is an even greater advantage—"with greater uplift and greater strength,"	ועד שנעשה יתרון גדול יותר, "ביותר שאת", ו"ביותר עז",

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

where he ascends to a level even higher than before: beyond "You are divine beings" and even beyond the level of the name Havayah.	שמתעלה לדרגה נעלית יותר מהדרגה ד' "אלקים אתם", ולמעלה גם מהדרגה ד' "אלהים".
(ה)	
And we can add and explain the specific aspects of the Seven Species in man's service (based on and founded upon what is explained in Likkutei Torah of the Arizal according to Kabbalah): wheat, barley, grapevine, fig, and pomegranate (and afterward also) "a land of olive oil and honey."	ה. ויש להוסיף ולבאר פרטי הענינים דשבעת המינים בעבודת האדם (על-דרך ומיסד על) המבאר בלקוטי תורה להאר"ז "ל על-פי קבלה) – חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון (ולאחר-כך זה גם) "ארץ זית שמן ודבש".
Wheat – the food of man, which becomes his blood and flesh—it alludes to the service related to the divine soul within every Jew (the "man" in him).	חטה – מאכל אדם, שנעשה דם ובשר כבשרו – רומז על העבודה ששיכת לנפש האלקית (שבכל-אחד ואחד מישראל ("האדם" שבו).
Barley – the food of animals, as mentioned in the Talmud: "When he said the barley had improved, they told him: 'Go and announce it to the horses and donkeys.'" (Talmud, Berachot 36b) This alludes to the service related to the animal soul within every Jew (the "beast" in him).	ושעורה – מאכל בהמה, וכמספר בגמרא שנקשרו להם "שעורים נעשו יפות", אמרו לו "צא ובשר לסוסים ולחמורים" – רומז על העבודה ששיכת לנפש הבהמית שבכל-אחד (ואחד מישראל ("הבהמה" שבו).
Grapevine – "wine that gladdens God and men." This alludes to the enhancement of joy in all aspects of divine service: the divine soul (wheat), and in all aspects of human service (wine gladdens the heart of man).	וגפן – "תירושי המשמח אלקים ואנשים" – שרומז על הוספת השמחה בכל עניני העבודה דאלקים, נפש האלקית ("חטה"), ובכל עניני העבודה דאנשים, כמו "וין ישמח לבב אנוש", לשון חלישות (כמו "עקוב הלב מכל ואנוש הוא"), ("שקאי על נפש הבהמית" ("שעורה).
Fig – as it is written, "They sewed fig leaves and made for themselves coverings," which continues with "And He made them garments of skin and clothed them." This refers to the service of refining one's garments (after and in addition to the service relating to the person himself).	ותאנה – כמו שכתוב "ויתפרו עליה תאנה" ויעשו להם חגרת", וממשיך "ויעש גו' כתנות עור וילבשם" – מורה על העבודה דברור הלבושים של האדם (לאחרי ובהוספה על העבודה בנוגע להאדם עצמו).
Until the ultimate completion of refinement, as indicated by "garments of light" (with an Aleph, as written in the Torah of Rabbi Meir)—"light" referring to the "Master of the World" (Aleph and Or), as it is drawn down (through "the flame of light") below, until even the "garments" are transformed into "garments of light."	ועד לשלמות הברור באפן ד' כתנות אור (באל"ף, כבתורתו של רבי מאיר) – ש"אור" רומז על "אלופו של עולם" (אל"ף ואור) כפי שנמשך (על-ידי "הנר באור") למטה (עד ("להר"י"ש ואור

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

The parallel in man's service is that the "light" of each and every Jew is so great that it even affects his garments (clothing), transforming them into garments of light.	וְדִגְמָתוֹ בְּעִבּוּדֵי הָאָדָם, שֶׁהָאוֹר דְּכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא גָדוֹל כָּל כָּךְ עַד שֶׁפּוֹעֵל אֶפְלוּ "בְּהִלְבוּשִׁים" ("כְּתָנוֹת") שֶׁנֶּעֱשִׂים "כְּתָנוֹת אוֹר".
Pomegranate – "Full of mitzvot like a pomegranate." This indicates the work of refining aspects of the world (which are even lower than the garments of man) through which mitzvot are fulfilled.	וְרִמּוֹן – "מְלֵאִים מִצְוֹת כְּרִמּוֹן" - מוֹרָה עַל הָעִבּוּדָה דְּבִרּוּר עֵינֵי הָעוֹלָם (שֶׁלִּמְטָה גַּם מִהִלְבוּשִׁים שֶׁל הָאָדָם) שֶׁבָּהֶם מְקִימִים הַמִּצְוֹת.
We can add further explanation about why specifically a pomegranate serves as an analogy. Each seed is separate and distinct from the others—not due to an external factor but rather due to the pomegranate itself (the flesh of the pomegranate).	וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף בְּבִאּוֹר הַדְּגָמָה דְּ"רִמּוֹן" דְּוָקָא – שֶׁכָּל גִּרְעִין מְבַדִּיל וּמַפְרִישׁ מִשְׁאֵר הַגִּרְעִינִים (לֹא עַל-יְדֵי דְבַר זֶר, אֲלֵא) עַל-יְדֵי הָרִמּוֹן עֲצָמוֹ ((בְּשֵׁר הָרִמּוֹן)).
Similarly, regarding mitzvot: "One should not perform mitzvot in bundles," meaning that each mitzvah is independent and separate from the others. This distinction does not come from an external source but from the Torah's command itself.	וְדִגְמָתוֹ בְּמִצְוֹת, שֶׁ"אֵין עוֹשִׂין מִצְוֹת חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת", הֵינוּ, שֶׁכָּל מִצְוָה הִיא בְּפִנִּי-עַצְמָהּ, מְבַדֶּלֶת מִשְׁאֵר הַמִּצְוֹת, וְהַבְּדִלְתָּהּ (לֹא עַל-יְדֵי דְבַר זֶר חֹס וְשָׁלוֹם, אֲלֵא) מִצַּד צוּי הַתּוֹרָה (עַל-דֶּרֶךְ הַבְּדִלְתָּהּ גִּרְעִינֵי הָרִמּוֹן זֶה-מִּזֶּה עַל-יְדֵי בְּשֵׁר הָרִמּוֹן).
The same applies to matters of the world in which mitzvot are fulfilled—their distinction from mitzvot is also determined by the Torah's command.	וְעַל-דֶּרֶךְ-זֶה בְּנוֹגֵעַ לְעֵינֵי הָעוֹלָם שֶׁבָּהֶם מְקִימִים הַמִּצְוֹת, שֶׁגַּם הַבְּדִלְתָּם מִן הַמִּצְוֹת הִיא מִצַּד צוּי הַתּוֹרָה.
Based on this, we understand why the order of wheat, barley, grapevine, fig, and pomegranate (in man's service) progresses from lighter to heavier:	וְעַל-פִּי-זֶה מוֹבֵן שֶׁהַסֵּדֶר דְּ"חֹטֶה וְשַׁעוֹרָה וְגִפְן וְתֵאֵנָה וְרִמּוֹן" (בְּעִבּוּדֵי הָאָדָם) הוּא מִן הַקָּל אֶל הַכָּבֵד:
Wheat and afterward barley—since working with the divine soul (wheat) is easier than working with the animal soul (barley).	חֹטֶה" וְאַחֲרֵי-כֵן "שַׁעוֹרָה" – כִּיֵּן שֶׁהָעִבּוּדָה דְּנֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית ("חֹטֶה") קֵלָה מֵאֲשֵׁר הָעִבּוּדָה ("עֵם נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית" שַׁעוֹרָה).
Grapevine follows—representing an increase in joy in the service of both the divine and animal souls.	וְאַחֲרֵי-זֶה "גִּפְן" – הוֹסֵפֶת הַשִּׂמְחָה בְּעֵינֵי הָעִבּוּדָה דְּנֶפֶשׁ הָאֱלֹקִית וְנֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית.
Fig represents the work of refining one's garments.	וְאַחֲרֵי-זֶה הָעִבּוּדָה דְּבִרּוּר הִלְבוּשִׁים שֶׁל "הָאָדָם – תֵּאֵנָה".

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

Pomegranate follows—representing the refinement of worldly matters through which mitzvot are performed.	ולאחר־זֶה גם הברור דעניני העולם (שבהם "מקומים המצוות) – "רמון
(i)	
And afterward, the verse adds and repeats the word "land":	ו. ולאחר־זֶה מוסיף הכתוב וכוּפֵל תַּבַּת "אֶרֶץ
Based on what was stated above (sections 3–4), that "land" is the place where man's labor and toil take place in his descent below (in the state of "You made him lack but little from God"), through plowing, sowing, and all 39 labors ("forty minus one"),	על־פִּי הָאָמֹר לְעִיל (סְעִיפִים־גִּיד) שֶׁ"אֶרֶץ" הוּא הַמָּקוֹם שֶׁבּוֹ נַעֲשִׂית עֲבוֹדַת וְיָגִיעַת הָאָדָם בִּירִידָתוֹ לַמָּטָה (בְּמַעֲמַד וּמִצָּב ד' וְתַחֲסִרָהוּ מֵעַט מֵאֱלֻקִּים") בְּחִרְשָׁה וְזָרְעָה וְכָל ל"ט ("הַמְּלָאכּוֹת ("אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת
it is understood that the second "land" refers to an even greater level of labor and toil, which leads to an even greater elevation.	מוֹבֵן, שֶׁ"אֶרֶץ" הַב' מוֹרָה עַל הָעֲבוֹדָה וְהִיגִיעָה גְדוֹלָה יוֹתֵר, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה נַעֲשָׂה עֲלֵי גְדוֹל יוֹתֵר.
This is similar to the difference between the toil of plowing for the sake of growth versus the toil of digging to find precious stones and pearls (as mentioned above in section 3).	וְעַל־דֶּרֶךְ הַחֲלּוּק שֶׁבֵּין הִיגִיעָה דְּחִרְשָׁה בְּשִׁבִּיל הַצְמִיחָה לְהִיגִיעָה דְּחִפְיָה בְּשִׁבִּיל לְמִצָּא (אַבְנִים טוֹבוֹת וּמִרְגָּלִיּוֹת (כְּנֻזָּר־לְעִיל סְעִיפ־ג
It can be said that the second "land" refers to the work and toil during the time of exile.	וְיֵשׁ לֹמֵר, שֶׁ"אֶרֶץ" הַב' קָאִי עַל הָעֲבוֹדָה וְהִיגִיעָה בְּזִמְנֵן הַגָּלוּת
Since the exile is a deeper descent, it requires even greater work and toil.	שֶׁמִּצָּד גְּדֹל יְרִידַת הַגָּלוּת, יֵשׁ צָרָה בְּעֲבוֹדָה וְיָגִיעָה גְדוֹלָה יוֹתֵר,
As a result, the elevation (for which the descent is intended) is even greater—"with greater uplift and greater strength."	וּבְמִילָא, נַעֲשִׂית גַּם הָעֲלִיָּה ("יְרִידָה צָרָה עֲלִיָּה") בְּאִפְסָן נַעֲלָה יוֹתֵר, בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר עֲזָ.
This concept is hinted at in the specific aspects of the second "land"—	– 'וְעֵינֵן זֶה מְרַמֵּז בְּפֶרְטֵי הָעֲנִינִים ד' "אֶרֶץ" הַב'
"Olive oil and honey":	"זֵית שֶׁמֶן וְדָבָשׁ":
"Olive" – represents sustenance in a state of bitterness, as our Sages said on the verse "A leaf of an olive was plucked in her mouth"—"Let my sustenance be as bitter as an olive."	זֵית – מוֹרָה עַל מִזְוֹן בְּאִפְסָן שֶׁל מְרִירוּת, כְּלִשׁוֹן חֻכְמֵינוּ ז"ל עַל הַפֶּסוּק 'עֲלֵה זֵית טָרֶף בְּפִי' – 'הִיוּ מִזֹּנוֹתַי מְרוּרִין כְּזֵית

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

This also hints at transforming bitterness into sustenance, as the Alter Rebbe explains in Tanya on the verse "Prepare for me tasty foods"—in the plural.	ובזה נרמז גם הפיכת דבר מר למזון – כמו שכתב רבנו הזקן בספר התניא בפרוש הפסוק 'ועשה לי מטעמים', לשון רבים, שנוסף על מאכלים ערבים ומתוקים, ישנם גם דברים חריפים או חמוצים, רק שהם מתבליים ומתקנים היטב עד שנעשו מעדנים להשיב ה"הנפש".
In addition to sweet and pleasant foods, there are also sharp or sour foods that, when properly prepared and seasoned, become delicacies that revive the soul.	וענינו בעבודת האדם – כללות העבודה בזמן הגלות באפן של מרירות,
Its meaning in man's service is that, in general, divine service in the time of exile is in a state of bitterness.	כמדגש גם בשמה של "מרים" (שבלידתה התחיל עקר קשי השעבוד) על שם המרור.
This is also emphasized in the name of Miriam (who was born at the time when the harshest part of the exile began), named after bitterness.	ולהעיר ממה שנקמר "ותתצב אחתו מרחוק" – ש"מרים" עמדה על יד משה (ועומדת על יד משה שבכל אחד ואחד מישראל) לפעל להצלתו מן היאור.
And to note from what is stated, "His sister stood from afar," that Miriam stood by Moshe (and stands by the Moshe within each and every Jew) to ensure his rescue from the Nile.	ועד כדי כך, ששבוא "בת פרעה.. על היאור" – בתוך של פרעה מלך מצרים שהיה "מושל בכפה", ובעמדה "על היאור", שמונה על התקף דמלכות פרעה – פעלה אצלה בענין הצלתו של משה מן היאור.
To such an extent that when Pharaoh's daughter came "by the Nile"—which was inside Pharaoh's domain, he who ruled with absolute power—and as she stood by the Nile, which represents the strength of Pharaoh's monarchy, she acted to save Moshe from the Nile.	ולהוסיף, שבסיום הפסוק ("ותתצב גו' לדעת מה יעשה לו") מרמז העלוי שנעשה על ידי ירידת הגלות: "לדעת" – "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע".
Furthermore, at the conclusion of the verse ("to see what would be done with him") there is an allusion to the elevation that results from the descent of exile: "To know" – "A heart to know, eyes to see, and ears to hear." (Deuteronomy 29:3)	ויתרה מזה גם בחינת "מה" (בטול) שלמעלה מהדעת, ובאפן שגם בחינת "מה" נעשית ("יעשה") באפן ד"לו", שנמשכת ומתגלה בכל פרטי המדות, ו' פעמים ו' (ששה מדות כפי שכלולים מששה – מספר ל"ו).
And beyond that, even the level of "Mah" (self-nullification) which transcends knowledge, and in a way that even "Mah" itself is transformed into "Ye'aseh" (it shall be done), meaning it is drawn down and revealed in all aspects of the emotional attributes—six times six (the six attributes as they include six, totaling 36).	

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

And through this, "oil" (as in "olive oil") is produced—as our Sages said, "The olive does not release its oil except through crushing."	ועל-ידי-זה נעשה "שמן" ("זית שמן") – כמאמר רבותינו ז"ל "זית אינו מוציא שמנו אלא על-ידי כתיחה".
This alludes to the inner dimension of the Torah—the secrets of secrets of the Torah—whose ultimate revelation will occur in the future, after and through our deeds and service throughout the duration of exile.	שרומז על פנימיות התורה, "רזין דרזין" שבתורה, שעקר ושלמות התגלותה תהיה לעתיד לבוא, לאחר וועל-ידי הקדמת מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות.
And "honey" (date honey) – the growth of date palms takes seventy years, symbolizing the abundance of labor and toil greater than that of other fruits.	ודבש ("דבש תמרים") – שצמיחת התמרים היא לאחר שבועים שנה, שמונה על רבוי העבודה והגיעה יותר משאר הפרות.
And through this specifically, "honey" is produced—symbolizing the ultimate revelation of the inner dimension of the Torah, as our Sages expound on the verse "Honey and milk are under your tongue"—in the future.	ועל-ידי זה דוקא נעשה "הדבש", שרומז על שלמות הגלוי דפנימיות התורה (כדרשת חכמינו ז"ל על הפסוק "דבש וחלב תחת לשונך") לעתיד לבוא.

(ז)

And this can be connected with the Torah portion of the Holy Shabbat, from which all days are blessed, including also the New Year for the Tree—Parshat Beshalach:	ז. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע דיום השבת-קדש, "שמנה מתברכין כלהו יומין" (=ממנו מתברכים כל הימים), כולל גם "ראש השנה לאילן" – פרשת בשלח:
"And it was when Pharaoh sent out the people..."—through the descent into exile in the land of Egypt (similar to the second "land"), there was an elevation and perfection in "Beshalach Pharaoh", where "all lights were revealed from him."	והי בשלח פרעה את העם וגו' – שעל-ידי ירידת הגלות בארץ מצרים (על-דרך "ארץ הב') נעשה העלוי והשלמות ד"בשלח פרעה", "דאתפריעו ואתגלין מנה כל נהורין".
And through this, they also entered "a good and spacious land, a land of wheat and barley... a land of olive oil and honey," in complete perfection.	ועל-ידי-זה נעשית גם הכניסה אל "ארץ טובה ורחבה, ארץ חטה ושעורה וגו' ארץ זית שמן ודבש", בתכלית השלמות.
And to note that after the verse "A land of wheat and barley... and honey" (the Seven Species with which the Land of Israel is praised),	ולהעיר, שלאחרי הפסוק "ארץ חטה ושעורה וגו' ודבש" (שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל),

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

the Torah (in the continuation of the portion) also speaks about the advantage of the Land of Israel over the Land of Egypt: "For the land which you are coming to inherit is not like the land of Egypt from which you came, where you would plant your seed and water it with your foot (bringing water by foot from irrigation channels) like a vegetable garden."	מדבר (בהמשך הפרשה) גם על-דבר מעלתה של ארץ ישראל לגבי ארץ מצרים – "כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם, אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך (להביא מים מגילוס ברגלך) כגן הירק".
"But the land which you are crossing over to inherit is a land of mountains and valleys, which drinks water from the rain of heaven."	והארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה, ארץ "הרים ובקעה, למטר השמים תשתה מים".
"A land which Hashem your God seeks; the eyes of Hashem your God are always upon it, from the beginning of the year until the end of the year." (Deuteronomy 11:12)	ארץ אשר ה' אלקיך דרש אתה תמיד, עיני ה' "אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".
This is also emphasized in the Haftarah, which concludes the portion: "Deborah, a prophetess... sat under the date palm tree"—	ומדגש גם בהפטרה (סיום וחזרת הפרשה) – "ודבורה אשה נביאה גו' יושבת תחת תמר".
The date palm tree, the conclusion and culmination (and the choicest of all Seven Species of the Land of Israel—date honey), alludes to the future revelation of the inner dimension of the Torah (as mentioned above in section 6).	אילו תמרים, סיום וחזרתם (והכי מבחר מכל שבט המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל – "דבש תמרים"), ורומז על גלוי פנימיות התורה (לעתיד לבוא (כנזכר-לעיל סעיף-ו)).
And we can add in connection to "the palm tree of Deborah" regarding the state of the future era—based on the statement of our Sages: "Why under a palm tree? Because of privacy" (as under a palm tree, there is no concern for seclusion).	ויש להוסיף בהשקפות ד"תמר דבורה" למעמד ומצב דלעתיד לבוא – על-פי מאמר רבותינו ז"ל "מאי שנא תחת תמר .. משום יחוד" (ש"תחת תחת תמר" לא שיה יחוד).
This hints at the idea that the "union" of Knesset Yisrael (represented by Deborah) is exclusively with Hashem alone.	דין לומר הרמז בזה, שה "יחוד" דכנסת ישראל ("דבורה") אינו אלא עם הקדוש-ברוך-הוא בלבד.
Therefore, there must be utmost caution regarding union ("under the palm tree")—and through this, we will merit the ultimate union between Knesset Yisrael and Hashem in the future era (in the times of Moshiach, there will be a full marriage).	ולכן צריך להיות תכלית ההזירות מענין של יחוד ("תחת תמר"), ועל-ידי-זה זוכים ליחוד דכנסת ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא לעתיד ("לבוא") (לימות המשיח יהיו נשואין).

The Rebbe

חמשה עשר בשבט - משיחות חמשה עשר בשבט ה'תשנ"ב

<p>This is also emphasized at the conclusion of the Haftarah, as it is known: "And the land was quiet for forty years."</p>	<p>ומדגש גם בסיום וחותם ההפטרָה, כִּידוע – "וַתִּשְׁקֵט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה".</p>
<p>The number "forty" (the letter Mem) represents the completion of the future era, as it is written: "To increase the rule" (where the closed Mem in the middle of the word hints at the Redemption).</p>	<p>ש"אַרְבָּעִים" ("מ"ם") מורה על השלמות דלעתיד לבוא, כמו־שכתוב "למַרְבֵּה המִשְׁרָה" (מ"ם סתומה באמצע התבֵּה שְׂרוּמֵז על הגאולה).</p>
<p>And then, there will also be the ultimate fulfillment of "When leaders lead in Israel"—for all the lights will be revealed, just as at the time of "When Pharaoh sent" (Beshalach Pharaoh).</p>	<p>ואז תהיה גם השלמות ד"בפֶּרַע פְּרָעוֹת בִּישְׂרָאֵל" – "דַּאתְפָּרִיעוּ וְאֶתְגַּלֵּין מִנֵּה כָּל ("נהוֹרִין") (על־דֶּרֶךְ "בְּשַׁלַּח פְּרָעָה</p>